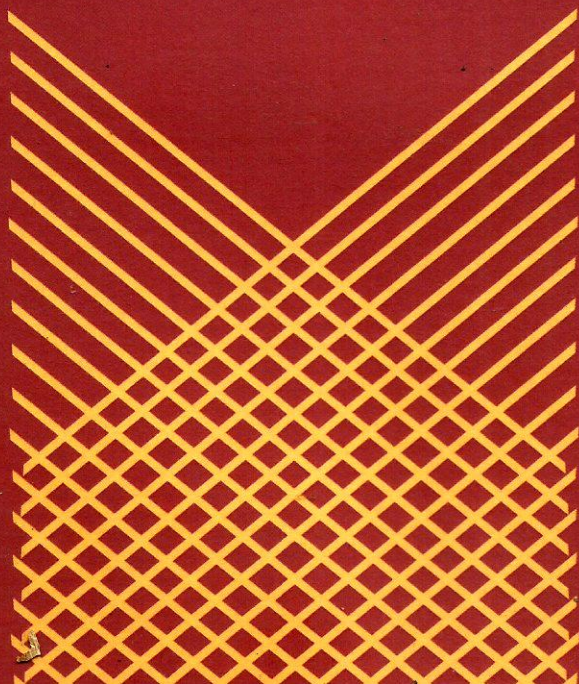

Vasi Ferenc Zoltán

SOK NAGY MALÓR

VASI FERENC ZOLTÁN SOK NAGY MALŐR

NYOMTATOTTAN: UNDERGROUND KIADÓ, BUDAPEST
2013.

HIT, VESZÉLYEK KÖZEPETTE

Tátong a mély,
átjár a nagy szakadék szédülete,
s én ezen a pillésúlyon röptömben élelem
a világ kavalkádját,
a távlattalan úrhöz képest
parány-magam álmaid kergetem,
reménye nélkül –

hogy hangom

gyóntatót talál –

s kórusi ének felzengve

egybeterelné az univerzum Te Deum-ját

2011. XII. 16.

MÁRIANOSZTRA(-MARIAZELL)

2005 pünkösdjé

I.

Könnyeimet szórom a földre,
buzsuszba szökken, ott hagyom,
kizöldell szenvedésnek,
bogyók lángsugára – versek maradása,
nyomdokvonalon.

II.

Túlsózom otthonom.

Látomások látnak
lázasan valótlan,
ördög-billentyűkön
Isten elfojtó dallama,
torlasztó világakarásban,
zokogás tengelyében

állok: tenmagam –
soktonnás idő-szorításban.

III.

Nem gondol rám talán
senki oly mélyen és tisztán,
mint korán-későn
elveszített Édesanyám
- fekete szívvel létezem.

IV.

Elővillanni látom
a történelmi arcok
tükörreflex-bánatát,
a vonásaim mögé rejtett
Igazság
derengő nevetését,
szemhéjak mögül a Fény

reszkető-halk téboly-szárnyalását

- fekete szívvel lélekzem.

V.

Beleámulok a hiányba.

Erőtéljes érzés árapálya

koporsó-deszkákat

dobál a Hold alá,

amulettek a sárga csontok,

csillag-sodronyokban

fekete szív dobog,

fekete árny oson,

fekete rétre

fekete zápor zuhog –

fehér templomlépcsőn

hajnali-sáros lábnyomok.

VI.

Kő-kenyeret szaporító

tegnapok alatt

kardvirág-kazlak,

vérbogáncs-korona,

kardvirág-könnyek! –

átvérző kötésen

ostor-ige,

átnyirkolt homlokon

Holló-paripa –

lángot kapott Erdőn

túl – szűzmadár!

Magánya röpte

tétova Himnusz,

hó alá siető

emlékvad: tüskedisznó!

VII

Hó alatt csírázó

magonc-árny-alak

koponya

barackvicsora!

POKOLÉLMÉNY

Szivárványról zuhantomban
'pokol-éjjel'
belülről rothadó emberekkel
találkoztam ---
vérük szurok volt,
szájuk
gennyet rózsállott,
és
eltűnt ideikbe plántálódtak
a borzadályok.
Kezüik dzsungeléből majmok
terjesztették a vírust,
de fogaikat szilánkokra
harapta a Hold
'sehol és semmikor' –

a mindent tűrő éghatáron
szivárványról zuhantomban
kilenc imát kiabálok, -
ezer nyelven énekel(l)ek
a mocskába visszahulló Halálról.

APÁM HALÁLOS ÁGYON

Apám látom meztelenül,

szégyenteljes látvány.

Szemérmes ember hírében állott.

Láttam apám meztelenül a halálos ágyon,

és nem tudtam tisztába tenni.

Nővérem munka mellett felvállalta,

nyugdíja, hűségutalvány ellenében

ott feküdt magára hagyva, piszkában,

sógorom borozott az alagsorban,

és unokái pofozták-csípték,

nővérem letekerte fejkötését,

és megnézte a műtét helyét.

Ezek a minimum tények,

hogyan értelmezed, nyájas olvasó?!

PERVERZ CSALÁDRAJZ

A meztelen kard tabu.

A meztelen kard szégyen.

Az időtlen alatt felfakad
a seb – elrettentő látvány.

Én túlélem még, de a vitéz
lefordul élete mélyébe
s a földön sírja el magát.

Tehetetlen, agóniás magány
s láthatatlan keselyűk serege
keringenek a falu, a ház,
az ágy felett... A falon

Sarlós Boldogasszony képe,
mélyre mérve a szikevágás
s csak az éjszaka tág,
mikor új létre támad a lét,

feledvén tengernyi sok bajt...

Élte mérte sorscsapásait.

Lába felől írás születik,

a pótcselekvés kudarca...

Milyen perverz ápolás,

napszakok változnak át

megfeketült obulussá,

s jön a tepsis burgonya,

mert szomjas a föld hidege

- borra! halad a gyászmenet,

ezredtrombitás szól,

összesűrülnek gödörré

a hangjegyek. Helyükre

települnek a sírok,

összemosva könny, golyócs,

fekete zászlók sorfala

és zöld katonaköpenyek,

nehéz esők szaga, homálynap,
több szó nem hallik, - csend:
hatalmas hegynyi fájdalom,
sirokkói gondolatvihar,
a hűlődő test delfinporca
ég felé tereli az átétet:
marsallbotok éles hangja
a kazán pléhlemezére,
majd az asztalra ejtve s
sírva, kifordulva a hallba
s a halálkeringő szégyentelje,
a szálkás wc-deszka,
a tartály tartama-bűze ---
Az ember nem részletezi,
ez épp elég, így is sok.
Tompa mondat: Meghalt apád.
Ennyi. Az éjjeliszekrény 7 százását

elteszi. A többi most jön.

Ugaron a kert, reped a ház.

Eladjuk. – Nem. – Dehogynem.

Az is úgy lett. Terv szerint.

Bukott fiad vagyok, apám,

kizsigereltetett félholt.

Késői a döbbenet, de a

halálod halálát haltad.

Kegyetlen és hiábavaló volt.

Vesztesnek születtem én (is).

FELVÁLLALT NAP

**A Teremtő súlya alatt nyögök,
nehéz, Isten-hiányos magányban –
az élet vize megzavarosodott,
hajtom fejem álmra, halálra.**

2009. április 22.

Szt. Kájusz, Szt. Noémi, Csilla napja

Felveszem a betegek kenetét.
Ezentúl magamba vagyok zárva,
gyónástalanul sötét a lelkem:
örvénylik a test ladikja alatt
a tenger morajló dagálya.
A tébolyult szél felhőt facsar,
könnytelen, kiszikkadt a szem,

csak a vers hangtalan lelke vacog,
csak a monoton csend szíve ragyog –
élek! Két édes szülém halott,
én jelenük,s főként múltjuk vagyok.
Az ember néha fél a mélybe nézni:
gnóm magát látná vagy visszterhes csillagot!
Ide jutottam. A nagyszülői ház áll, ám más tulajdonába
jutott.
Fúr a lelki gyötrelem, s menteném magam!
Zajos gyászév apám kínkeserve után
az az ezredfordulós dekadens társaság!
Narkós, alkoholista, link egyformán jött,
bűnös együgyűségem mindenkit fogadott.
A látszatképzés nem könnyed játszadozás –
szándékolt és félelmet korbácsol,
berezzenti az idegbajost.
Egészséges – mondják az arca előtt,

háta mögött pedig mindenki összebúg
s az értékekből mindenki markolt,
s maga után gondolati szemetet hagyott.
Megállt az idő: nulla-négy. huszonkettedike -
feldúlt a jövő; elhanyagolt,
tétlen-léha s elhagyatott vagyok.
De tán még így is fiamnak apja maradok,
sejdítenék néki egy remélt szebb világot,
de a mesék várának fala leválasztó: sánc!
Hit helyett ijedelemvalóság, józanság helyett
Téboly-szerű állapot jutott.
Porban az arc, homlokomra kenet.
Gábor atya! Otmár és János atya!
Jézus Krisztus, Mária. Szent József, Margit!
Segítsetek engem:
Az utolsó kenetet magamra vettem.

A VŐLEGÉNY

Lakodalomba megy

a híres pándi meggy

Egy rokon kicsi lány

viszi a hozományt

Elfér a kezében

kosár fenekében

Szegény a vőlegény

lélekben póré lény

Szereti a meggyet

megkóstol hát egyet

Mátkája nem bánja

csókkal teli szája

Becses egy hozomány

sose fogy ki talán

S ízlelgetik sűrűn

Ujjukon jegygyűrűk

LEGÉNYTOLLASODÁS

(Ütés-váltás):

arcodba zuhognak az álmok

vér-paraszos minden éjszaka

- tulipánnal pofoz fel a hajnal

(Onán herceg papagája):

A legelső szédületben

megrepedtek a testforró

falak, s valami elemi

erővel kifröcskölődött.

Izzott a kályha, mint szégyen –

nedves folt lett a szőnyegen.

Időbe telt, míg egy madár

mutált hangon szólni bírt már

emberül:”-...

(Képzeleted őzei):

Suta kamaszlihegéseddel
meztelenkedsz a tükör előtt,
s első lövésed visszadördül
a
szobák mélyén őrzött őzekről.

(Kortársmű):

Szűk látószögű pinák
lesik a portás arcát
: ez meg mifénét gondol :
verset lövell mint ondót?

Kit hasasít képzelet?
Egyenes adásban vett
nyűge, tollnyavalyája –
majd a kor kicsinálja!

Rendez szórendet az agy,
olyképp képernyőnk kihagy
s adja máris önmagát:
Csőre töltött Igazság

: Pisztolygolyó – egyszeri!
- csudálatát repteti.

A kortárs portárs arcán
pinalát-szűk kamerák -!

(Éjszakai akác):

A láthatatlan fényben
ébren vannak a virágok;
számukat feltárcsázod.
Hajnaluk foglaltat jelez.

Arcot nyit feléd egy virág.
Szája nincs, bár hallom a hangját,
hisz szótlanul is szól hozzád,
s oldja a csöndje a görcsöt.

IDEGKIMERÜLÉS

Nem látom az arcát, a koponyát.

Olvas. Hever az ágyban és a háborút idézi.

Kisgyerek vagyok. Én is ágyban olvasok.

Néha apám kiveszi a kezemből a könyvet. Elaludtam felette.

Reggel. Nyomottan, olvasmánymásnaposan ébredek!

Nehezen telnek a tanórák az iskolában.

Szedd össze magad, fiam, mert megint rontottál
a tanulmányi eredményeden. Hogy lesz belőled régész??

Nem lett belőlem régész.

ISTEN NEM VER BOTTAL!

Hagyd, tesókám, bendzsós a csávó,

inkább fizet, amit kérsz:

Majd én beszélek a süket fejével,

kapva kap majd az alkalmon,

csak hogy mielőbb szabaduljon.

Fél ez a veréstől, gyáva! Meg

az anyja picsája, semmi se szent neki.

Barackot fizess, utána mehetsz.

olyan dolgokat megengedett ez már magának

- részegen, bőven rászolgált a megagyabugyálásra

Agya-bugyi, ügye-bügyi,

aztán újra Vasi Feri. Pfuj!

(Elcsattant egy pofon.)

Menj haza, aztán kúrálj

a szemed véraláfutását.

A KÖLTŐ A KÖLTŐNEK NAGYKABÁTJA

(80-as évek)

+

Váltsunk már egy-két szót

a múltkori esetről,

mert igen piszkáltad

a csőrömet pár mondatoddal.

Ja, hogy te nem emlékszel!

És ha iszol, akkor azt hiszed,

összehordhatsz mindenfélét?

+

kiverem a pöcsöd,

ha nem fizetsz egy sört

+

Szeretsz, Feri? De igazán mondd meg ám,

ugye, szeretsz, nyalom a szád,

mondd meg, ha nem szeretsz,
tudod, nem haragszom ám.
Na, fizess egy sört. Vagy egy barackot.
Barackra szomjazom. Na, fizetsz!?
Fizess mán. Majd meghálálom.
Most hozza néhány versemet az Új Forrás,
majd a honoráriumból visszahívlak.
Tudom, hogy rendes gyerek ez a Vasi Feci!
Mondtam is a Pistunak, múltkor is
fizetett a Vasi Feri.

+

Tudod, mit! Ígyunk az anyád egészségére. Sajnálod talán?
Meg az én anyám egészségére. A te anyád is szeretem.
Rendesen neveli a fiát, mos rá, főz rá, takarít, akkor hát
ígyunk az ő egészségére. Megérdemli, nem!? A Vasi Feri
szereti a tesóját, mert tesók vagyunk, nem? Két költő, két
igazi költő, és barátok. A barátok megosztják maguk közt
amijük van, nem? De!

Na, akkor iszunk még egyet! Neked már? - sok. Akkor te ne
igyál. Majd iszok én. De te ne igyál. Egyet még le bírsz

hajtani, aztán én is megyek tovább, a Lovasba vagy a Grillbe. Te nem jössz, Mész haza? Elfogyott a pénzed? Nekem sincs pénzem, de majd szerzek. Vagy szólok a kidobónak, ismerem régről, hogy engedjen be. Beenged úgylis. ott aztán már tudok szerezni, valamelyik haver ad. Cuki egy pofa vagy, csak nehogy szájon basszalak. Na, menj haza, anyukád biztos várja az ő kisfiát. Maradt még egy kis apród? Ha hazamész, úgysem kell neked, holnap meg már nekem is lesz. Gyere holnap is. Én már háromkor itt leszek a Kanyarban. Lesznek csajok is. Majd meglátod. Tehát, gyere holnap is. Most meg menj. Aludd ki magad, mert szörnyen nézel ki. Nézz rá a tesókádra. Hát nem egy skutulya, de mégis! Miért, nem tetszik a ruhám? A butikban vettem. Jó, nem!? Jó vagy nem jó? Persze, hogy jó. Csak hülyéskedtem. Na, várj még egy kicsit. Elmondok egy verset, csak hogy ne menj haza üres kézzel... Megbotlott a nyelvem. Ezt kezdem előlről... Olyan hangzavar van, hogy én is belezavarodtam.

... Na, tetszett! Tudom, hogy nem tetszett! Te jobb költő vagy, a szegény barátodat meg lenézed, mert nincs iskolája, Te jobbat tudsz...baszok én rá, nekem így is jó és kész. De majd én is írok jobbat. Olyat még nem látott a világ. Már vannak vázlateim, majd holnap kidolgozom... Addig meg dzsavesz van.

VERÉS UTÁN. CSAK MAGAM

Az út kifut. Magával terhelt lélek!
Az ég bezárul. Benn-helyt tévelyegsz.
Mi felé mozdult akkor a kézfej,
talán a tollvonás könnyítene?

Álomórákból felrebbensz újra.
Tartalmaid nem értelmezheted –
mert bágyadtság van elég. Tudásra
mégsem telik: szellős emlékezet.

Tanútlan-kietlen lett az éjjel.
Hosszú napmenet – és végül setét!
Kendőzetlen hiábavalóság! –
s a tanulság ennyi: „üsd, ahol éred”.

És ki lépett a tudatmezőbe?

Az árnyköreim miféle lény?

És merre óvatolsz, ha erélye -,

s azon-át tested erőtlensége?

Hogy'hát a cél, emelni kart-kezet

munkára! Vagy alkalmas tette.

Mord arcomat színe-változásra -

lelkiismeretével ki érli meg?

ANYÁM MEGMONDJA AZ IGAZÁT

Megint jól elintézted magad. Most mit fogsz csinálni?
Megint a könyveidhez menekülsz, Miből fogsz élni? Majd megint én tartsam a hátam az apád előtt. Tudod, hogy nem tolerálja az ilyesmit. Kolonc vagy csak a család nyakán.
Mikor jön már meg az eszed? Valamit csak kell kezdeni az életeddel. Mi lesz, ha én már nem leszek? Akkor kihez futkározol? El tudjátok majd rendezni a hétköznapiakat?
Vagy akkor is hajtod csak a magad igazát? Próbálj megváltozni! Tudom, nagyon nehéz, de nem maradhat ez így sokáig. Elönti apádat a düh, aztán mehetsz, amerre akarsz. Akkor majd meglátom, mit teszel. Nem fogsz semmire se jutni. Igaz, így se, de befejezem, mert elkap a sírhatnék. Én nem erre szültelek, nem így neveltelek, azt hittem majd büszke lehetek rád. Hogy viszed valamire. de hát ez van, ezt adta az isten. nem is dorgállak tovább, úgy is úgy van, ahogy te akarod. Nem hagyod irányítani magad, a tanácsokat meg meg se hallgatod. Akkor minek foglalkozni vele? Magadra hagylak. Foglald el magad valami értelmességgel. Aztán lesz valami. Lemondtam én már arról, hogy a jó útra tereljelek. Úgyis leperreg. Nincs a szavamnak foganatja. A szabályokat be kéne tartani. Azért szabályok. Mindenkire vonatkoznak. Ez nem olyan süket folyosói duma. A lányoknak könnyebb. Ők áruba adják a testüket. De neked nem lesz semmid. Csak a meztelen segged. Igaza van a Lacinak, bemész mint Jancsi,, kijössz, mint Juliska. Aztán még nem is tudsz róla. Mert nem tudsz

szólni senkinek. Az ilyesmi nem érdekel senkit. Ha megtörtént, hát megtörtént. Azt fogják mondani, hogy ferdehajlamú Akkor aztán csinálhatsz, amiit akarsz. Senki nem mossa le rólad, hogy buzi vagy. A házasságtörés engedélyezett. Mert van társadalmi haszna. De akkor milyen keresztény vagy. Jehovista? Akiknek mindent szabad. Mert római katolikus nem, az akkor már biztos. Ateistát csinálnak belőled , akinek a pénz a mindene. Dolgozni kell, de azt meg nem tudsz. Akarni, akarnál, de rosszul csinálsz mindent. Nem tudod megállni a helyed a közösségben. Kihasztnának, kivetnek. Akkor megint az ital után nyúlsz, ami végképp fölösleges. És méltatlan is hozzád. Hát ez a nagy büdös helyzet, ahogy apád mondaná. Apád szava meg szent. Vannak hibái, de ő ezt már átélte. Szerette volna, hogy elkerüld, de ha megtörtént, akkor már felesleges. Időd lesz, mint a pelyva. csak nem érsz vele semmit se. Söpredék itt minden. Mindenki a jobbat magának akarja, a rosszat rábízva másra, őrizgesse ő. Őrizkedj a törpétől. hogy ki az, ki nem, neked kell felismerned. De ha felismered őket, üldözni fognak. Aztán akkor jaj neked. Illúzióid se maradnak, hogy az élet szép. Pedig az. Bárcsak megismernéd azt a Valakit, aki megmutatná. Ne mindig az árnyékban. Végre már a fényre! Isten legyen, ki szól belőlem. Mosolyoghatna már Rád a szerencse is. Úgy legyen!

SZIA, PAPÍRLAP!

Köszönöm,hogy vagy!

Két leplezetlen orcád

elbír ezer simogatást,

elbír ezer pofoncsapást.

SZIA, PAPÍRLAP!

összeforrt kézfogás vagy,

szinte a barátság és

a szerelem maga.

Köszönöm, hogy vagy!

Üzenhetek általad zegzugos önmagamnak.

Két leplezetlen orcád

elviseli kezem, tollam súlyát,

tízezer napom tízezer hazugságát.

SZIA, PAPÍRLAP!

Egyik orcád csupa kék folt már -,

jól van, nem bántlak tovább...

Hát: **SZIA!** Elköszönök;

de holnap megállj! –

találkozunk megint...

No lám, Te ilyen mazó vagy -,

élvezed,amint orcád

elszíneződik tintám nyomán?

Ne fintorogj már annyira!

Csak magamat láttam beléd,

csak magamat rajzoltam Rád...

Na, **SZIA, PAPÍRLAP!**

Köszönöm, hogy vagy.

SZIA! SZIA! SZIA!

JE NE SUIS PAS SEUL

Csillagtér-űrmagány:
fehércsönd-tartomány.

Szűk toronyban
spirálisan:
otthonos hiány!

A kegyelem holtpontján
halott-gyolcs
leplen
átütő lüktető -
Seb!

Itt az szerethet
aki tudhat még

szeretni.

Aszályos mederbe ájuló

Fűzfák:

Fehércsönd-tartomány!

(Talán ha a hallgató Isten

újrateremtene a világot

a telehold-ablakba

időzített csendélet

helyén –

egyedül se lennék

egyedül se...)

Egyedül!

ESZTERGOMI EGYEDÜL

Eltűnik a nap,sötét van,
add vissza, Isten, az eget,
szárnyai nőttek a fáknak,
értő kezek nélkül szenvedek.

Adj erőt imára! A magam
malmára hajtsd hitem,
szeretném, ha bízva látnád
meggyötört,szelíd szívem.

Egyedül lesz konok az ember.
Dacát növeszti, s könnyen jönnek
rémes szállásukról a szellemek.
Szívesen hinném: a szavak cselekszenek.

Arcok felé nyisd ki tenyerem,
legyen kérő, gyöngéd, segítő,
többet tegyen értem s értetek.
Közösséggel vesd meg a helyem.

Otthontalan hogy' él a lényem,
azt már tudom. És szánszalom
erősödik sorsom miatt, ha hagyom,
hogy mindenkorra így legyen.

Nyisd fel a mélyem, szeretni
szeretnék szerelemben, s nincs
ki bűnöm alól erőm szabadítaná?
Marad az ismeretlen, az átokföldje,

a kapcsolatok helyén a hirtelen homály?

Vess számot életemmel, ne véljem
az óvatos halált. Ha nem segít az Isten,
mert nincs a létezésben, teremts hittel
inkább közösséget, felettesd a hiányt.

Lapul, lapul, mint mohó hiéna,
előre érzi rothadó húsom szagát.
Győzz meg sorserővel, vagy vess ki
feleslegességre. Szavakkal számúzz,
a szavak élnek, hiába ellened,
a szavak élnek, megölik bennünk a hiányt.

Benned megölik, másban kitárják,
s te ne téblábolj, de tedd meg a
közösséget, s kapni fogsz, ha kívánsz
nagy csendet vagy hangzavart a

lehetőségre.

A teremtés teremtett, így mindened
megvan, és övé vagy örökre, légy övé,
csak ne félj, s ne hidd, hasznod lehet
rajta magadban, hisz nem önmagad vagy.

Most döbbsz jelenre, és most remegsz,
újra felismerted a régi unt tudást:
a másik ember formál, tőle hatalom
a tett, de ragadd meg fegyvered. Fejed
az égbe nőtt, tested az eszközöd,
ne légy ellenedre. Testeddel az égbe nőd
a felhőkig emeld a másikat. Kell a jóság!
Még ha egy falat, de ha szívből adod,
az is jóllakat, megjobbít, felfakaszt.
Sok akasztott akaratlan után: a malaszt.

EUNOCTIN

Kinevet téged az altató---
Csak hiszed általa ring a tó:
halak csapkodta hullám szemed
képekből álmot táplál a fák ere
szél se jár a lomb alatt
vársz magad, csak gondolat,
árnyékon túl, a kerteken
szólni mernél, nehéz csended,
de lágyulnak már vonásaid,
élet szökik arcodba,
s ha kelt anyád vagy egy barát vagy
ébren remélt szeretőd

ELLEHETETLENÜLTEN

(mással szeretkezett)

pléhlemezre merevedve

a Nem tértartománya nyit

fák nyújtózzák az eget

magukhoz mérve: tétován

heverjen a fűbe: teheti

zárványba zárul a lélek

temet sír és nevet nevet

terhe súlypontját helyezi

roskad az egész – a részre

körzetszáma a végtelen

kétely. roncsok, fűzfák, táncok -

hempergett fű: árnyak-ének

JÚLIUS 29. CSÜTÖRTÖK

Kard-virradatban térdeplésed

öles ölben, csatakosan.

Fészekmadár! Leejti szárnyát.

Távlatát veszti a Holnap.

Szemedből indult... s most kívá-gódik

szavát feledve a csöndben

egy

csillag.

KATATÓNIA

A világ képtelenségét próbálta gyakorolni testével. Keletről származó meditációs gyakorlatokkal próbált bemelegíteni. Taj-csi. Úgy gondolom, nem véletlenül alkonyatkor kell nekiállni az ilyesminek. Vagy legalább is Ő így tudta. A legkülönlegesebb hangulatai ekkortájt veszik elő az embert.

A terem nagy üvegfalának közelében álldogált. Az ellopakodó nappal különös izzásban, afféle sistergésben hagyta ide fényeit. És éppen ez kellett. Ez az elfolyó, lángot hordozó, közeli este.

Bal kezének kifeszített ujjait bámulta meredten. Azok alávettették magukat parancsoló akaratának, úgy merevedtek meg, ahogyan kellett. Mértani pontossággal. A tenyér tükrére aztán az öt vékony árnyék vetült, az agynak ebből volt szükséges tapasztalnia. De fontos leírni azt is, valójában milyen is ez a térbeli elhelyezkedés, hiszen a világ kulcsát kereste.

Féloldalvást az üvegfalnak, majdhogy nem szembe a lépcsővel, kisterpeszállásban, biztosan kitámasztva a törzs. Hirtelen mozdulattal kell a kézfejet vállmagasságba emelni, miközben a másik kéz kinyújtva, erősen rátámaszkodva a levegőre, most a csípő vonalában. A mozdulat egyszerűnek tűnik, látni valóban meglepő, hiszen eltervezett koncentráltan kell váltogatni., és illik jól csinálni. Sőt!

Napok szükségeltetnének,hogy egyáltalán újra nekilássunk. Próbálja meg bárki. Azért is igyekszem a leghűségesebben és halálos precízséggel megjeleníteni a test elhelyezkedését és hallatlan erő kifejtését.

Mert szavak nélkül kell önmagunk hitére, erejére támaszkodva végigvinni a gyakorlatot, és ez még inkább nehéz teher.

Tehát a testtartással minden rendben. Ott várakozik már néhány órája, az üvegfal derengésében.

A holtra sápadt arc megfeszülten figyel. Figyel, hiszen az ujjak még nyújtva, hajlik az árnyék, szinte képtelenség megfejtetni a világ rejtett belső titkaiba burkolódzó elmét.

No, lám!

Megfeszül a nyak,de az egész test is, az izmok mint húrok, kifeszülnek,a csontok megrögzülnek.

A terem sarkaiból mintha lángnyelvek csapnak elő megannyi különös színben.

A hatalmas ablaktáblák, mint a jég, hirtelen millió szilánkra pattant szét..A lángok a test felé kapnak. Mindez váratlan, nem számított. A szemlélődő szem ennyit lát, ez volt a bent rejtőző miskulancia az igazságnak.

Akinél a teljes empátia lételem, tudják, a tudat függőnye szétcsúszott két irányba, huzatos és amorf, valamikori

színhelyek bűvárképe bezárul a tudatba – menthetetlenül.
Mert ezt Ő már nem észlelte. Elragadtatásba esett, és az
emberek talán sohasem kapják vissza.

Bolondok háza, kötélén piruettező balerina láthatatlan
forgása. Megmerevültség, viaszosan. Kár!

Az üveglablakon, a lángok közt átsuhant a vészmadár.

Láthatatlan emberek rohantak. A gyakorlattevő vonaglott,
ordibált. Szirének éneke hallatszott.

Motyogás: Nem marad más, nem marad más...

Álomgerendák, álomgerendák...

Piruett, piruett... kis balerina,

életszürke romok... kis balerina,

zuhanok, zuhanok... kis balerina,

jaj, bedől a ház, jaj, bedől a ház!

A bal kéz pulzusát méri egy kedvesnővér. Lélektűz,
kórházhűvös. És mozdulatlan motyogás.

ALADDIN MESÉTLÉN SZERENCSEJE

Aladdin jóllakott ruszlival,

éhes volt Aladdin, hiába, -

nej híján sajátját sikálta

'sz nincs gyűrű! sorvadt egymagában...

Hol vagy, csodalámpa?

Olcsó a konzervhal, vett egyet

s a címkén nem volt feltüntetve...-

s bár Jásmine-t kitartón kereste,

a gyűrűt tudatlan lenyelte...

Hol vagy, csodalámpa?

Így került Aladdin szőnyegre,
illetve bajba, hogy úgy mondjam;

Jásmine került egy hárembe
s egy pasa(s) teáját cukrozza...

Hol vagy, csodalámpa?

Szerencse, Aladdin lottózott.
És egyszer egy nagyot szakajtott...

Azóta lett gyűűű, feleség –
ám Jásmine gyűűli e mesét....

Hol vagy, csodalámpa?

ESKÜVŐ-VŐFÉLY-VERŐFIÚ: KINCSEIM

Minden kincsem, ' semmim nincsen.

Ajtón félkilincs, csuklómon rabbilincs.

Örök pecsétgyűrű, bástyáról árokba,
ezüstóra láncostul a cigányé lett.

A szülői ház kirúgva alólam,
elveszett fiam a játékok között,
tűzoltóautó lett, azt hiszem.

Feleségem sose volt, csak papíron,
ajtóستul rontott a házba,
hozta nuniját és férjének öklét,
havi hétezerért csizmával rúgtak,
kint a kertben, a meggyfa alatt,
oszt vitte hatmilliómat, csak a –
csak a wc-kefét hagyta hátra.

Azt is jól meggondolta, érték az is.

Megszállta a Szentlélek,

egyszer ő is nagylelkűsködhetik.

Nem igaz? Nem? Nem? Nem? Igen?!

UNICUM

Megbomló agy-rózsa
mögött örülten örült –
a gyermek szűzen fogan,
ölbe lökdöste a táj.

Perc-hangyák koslakodnak
- gyomlabirintusok -,
hátuk átkot cipelget
s Nap-szikra világokat.

Engedi holdat földig,
s porból emelni magasba –
kék rózsákat fesleni,
s szülni verset. Égi szeszt.

TETŐ ALATT – VÉDETTSÉGBEN?

Apám-anyám emléke helyén

Hirosima és Nagaszaki

pusztító lángoszlopa:

„A néppel tűzön-vizen át”,

de kérdezem, kihez-hova?

Gyökértelenül, talajtalanul

másodlagos társadalmi egyén! –

ki a levelek papírján épült légvárakba

kapaszkodna a materializmus idején.

Az ötszáz forintos bankjegyek

rabszíja vagy lehetséges? – szabadságfoka,

mire telik!? A határ nélküli táj tájsebe vagyok,

s hogy mért is? Az összeállt felhők dóznijának

napóleoni időkből visszamaradt,

népmesébe illő, pózában tetszelgő névkatona

lennék, ki a „szuronyt szegezz!” vezényszóra
összecsuklik, mert üres a gyomra.
Baj van a hadtáp-utánpótlással, emberek!
Az égben kondul a kondér csillag helyett,
s én nem tudom, melyik vagyok, az adagadagoló
vagy az adományozott. Éhes? Ha a hit hegyeket emel,
megindul a lejtőin a hóförgeteg,
s azonmód torkomba fagy.
Így szólni se, tenni se tudok, pedig ha
utcára lépek, figyelnek: ennek útja merre áll,
esze túlke merre bolyong, felszarvazottsága után
mi az akaratja, ösztöne csak egyre készíteti...
Hát csak fújja, eregesse. Míg más békés ember
főtt ebédjét betermeli, ez csak egye a hideget
(zsíros kenyeret), oszt uccu, te, hajcsikázni!
Ugye, nem látni a Göncöl-szekeret!
Tudsz te tető alatt is fázni!

(Szeretkezni a barátoddal is tudott, a hátad mögött,
téged meg egyen meg a fene!) – mondja
fiad „áldott anyja”.

MEGTÖRETTETÉSEM

Ezt értsd meg, ezt az egyetlen dolgot,
„bárki lehetett volna”! S nem Te, Ő választott.
Viseld sorsod, megsegít a fáma –
akkor sem lesz jobbulásod, fiad éli már,
megkerüli vagy elkerüli
a mulasztásaidból épült ormótlan bábeli tornyot:
Ha nem ügyelsz rá, keserű lesz, s tán undok.
Ha törődnél vele! – s közben már minden elromlott.
A nők rendezik az életet,
a szavak a rejtettből valók,
a szavak anyagiasabbak, mint az ennivaló.
A csokoládé testi salak –
ezért kaptál anyjától szarvasfigurát:
Szarvas! Szar-Vasi! Pá, Párizs!
Övé az egész kisvárosi lét,
közösségek, boltok,

neked pedig felkopik az állad.

A nemzetségnek szemében állat vagy,

s nemkülönben tili-toli ember.

VAJON KI?

Vajon ki nézett ki magának?

A szem, vagy a szem mögötti

üres éden, mely meleget, védelmet,

hitet vélelmezett? S talán szavakat.

S nem került fényvalutádba,

hímvesző nyomult a vaginába,

s azóta éj-nap szarvasunk sánta

e korhadék-Föld korcs rétjén.

Talán többet is vártál

a csillagok kifosztott erdőhonába!

Kicsinyke kár ugyan, de fészketlen

e csőre-szárnyanincs költőmadár.

Nyughatatlan fülel a szél, s az ormok

vassisakjára koccan a nevetés.

Mondod: „tévedtél”, csak tél volt,

a fázás félbemaradt, s mára: vége!

Ez a kín gyermek imhol,s én magam!

A kertre telekspekuláns jelentkezett,

hétmérföldes csizma az életed,

hegyen-völgyön túl vagy már ---

Sírák a betájolt semmi! – mi végtelen már.

SZARVAS-ERŐ (parafázis)

Vadak legyünk erdőn,

zörgessük a gallyat,

záporozzon szírom

- patanyomba' tócsa!

Szemeimben égbolt,

borzolódjon szél is,

ügessenek őzek

surranó ösvényen.

Férfi, állj be csősznek,

hite-telten valljad,

bolygónesz-kéveként

vallást tegyél: boglya!

Kicsi leány kelljen
bánatokra zöldág.
Úgy elszépülj tőlem,
pántlika –szín: ajkad!

Csizmaszár is rogyan.
Agancsos rügy, szentem!
Eget hasítóan
nagy az érzeményem.

Mutasd magad, mutasd,
virággyöngy-ruhában! -
síkos selyemutak
illatába térten.

Pipacs harsogtassa
gyönyörű kun arcod.

Szarvas legyek csókod
csodaerejétől!

Homlokom hadd hordja
Tejút tisztaságát,
levél-zene zengjen
szférák szirénhangját!

Elepedek rögvest!
Halálomra válok.
Magam minősítem
kötényeddel rabbá.

Megrezdül az érchegy,
csillagokhoz létra!
Ekkora vágy láttán
kipereg a búza---!

ANYÁM, MEGBOCSÁTASZ NÉKIK?

Április van. Ne tagadjuk tovább,

szenvedtem Tőled, Édesanyám.

Túlvédelmeztél, túlgondoztál.

Nem selyemszállal, de láncsal

kötöttél Magadhoz, s önáltatásból

jelesre vizsgáztam Nálad.

Mert képtelenség nagygyá válni,

ha kortársi közösség nincsen,

a fiúk kínoztak, a lányokat kerültem,

a könyvekből értettem amit, ahogyan...

Vézna voltam, tisztátalan kamasz.

Ruháimat sem magam választottam,

s hogy szüzességem nyilvánvaló legyen,

gondos, kötött pulóvereidben fehérlettem.

Nem is dorgáltál (kellett volna),
ha rászáradt zoknijaimra csillagporom.
Te szó nélkül kimostad vétkem.
Nem tereltél lányok felé, nem
neveltél jellemet... (?) A rokongyerekek
között kerestem, s nem találtam
se barátságot, se szerelmet.
Ajzottságom, hormonjaim löktek
divatlapok modellképei elé,
hogyan buta eszem vihart köpött,
gyalázva gyantázta arcaik.
Így lettem magába visszahúzódozó,
rossz modorú, s mondjuk ki, alkoholista.
S évtizedek óta, néha gyakrabban
elmeógyógyintézetek lakója.
S otthon lusta, megtűrt, lomha
személy, ki tán fabatkát sem ér,

kiben a lélegzet forog
s lehelni csókot nem, csak vodkát tudott.

Szép kis találmány, feleségnek
hét abortuszos, kétgyermekes anya jutott,
hogy hamvazószerda után,
húsvétkor oltár elé állhatunk.

Micsoda dekadencia! Szót se rá,
őrült ötlet. Nagyfia, nászajándék gyanánt,
rúgott-ütött, nem is szánta, bánta,
szőnyeget is hozott a lefoglalt nagyszülői szobába.

Vajon álmotok látta előre,
hogy olyanok közé kerülök,
hol rab leszek, hisz romák,
hát még a csillagot is letagadják.

Özvegy nagyanyám kitért volna hitéből,
vagy nekem kellett volna

gyakorló katolikusabbnak lenni,
hiszen bérmanevem József!

Na, Te, szerencsétlen! Jó az Isten, jó?
A szülői házában éhezel, holott van nekik bőven,
Dolgozz, akkor lesz kaja (nem jutott), ne légy
olyan nyeszlett, nem olyan nehéz mesterség
az újságkihordás, gyesen vagyok –
neked legyen fröccs, annyit takar a béred,
s az ebéded napközi otthonból való.

Mit akarsz írni, s minek? Az Anyám tyúkját már
megírták,

több nincs mi érdekes, a sok költőbarátod
szószaporító.

Viseld csak a kínzatást, a fájdalom még lehet hasznos
is.

Csak merj szólni valakinek, vagy legyen kinek
panaszkodj!

Úgyse hallgat meg senki, elmartam már mindenkidet!

Lajos barátoddal meg lefeküdtem. Na és?

Nekünk ne nagyon mutogasd a verseidet!

Te, semmirekellő, te, aranypöcsű zsenike!

Gyereket akartál tőlem, oszt nevelni sem tudod?

Még a pelenkát is én veszem. Hol Pampers-t, hol meg
Liberó-t.

Van pénzem, tudod, kifizetett a férjem!

Mit akarsz? Nővéred kivette a rá eső házrészt.

Ne hidd, hogy szövetségre léptünk, óvodatársam volt.

Az alkunak számodra nincsen semmi haszna,

a ház áll, tulajdon – és általunk – lakott,

csak te maradtál egymagadban.

56 katonái – szarok rájuk!

A fiad még nem érett, hogy értse...

Köztársasági Bronz Érdemkereszt,
apád megkapta, biztos, hogy kérte...
Hogy aztán Gyurcsányra szavazok –
mi közöd hozzá! Na, egy kicsit pszichopata,
de nem árt senkinek!
Mint ahogy én se.

Néha picsámba dughattad a micsodádat –
mazochista Olimpián tiéd a pálma!
Ne kajtass nők után, elfordulnak tőled,
miattad is, hogy nézel ki? Ebben is enyém az érdem.
Aki velem leáll, az nem jut messzire,
akkora rongy vagyok, amennyit megérek.
A szülész is kérdezte tőled: Nem undorodik?
Óvodás a kisfiad, nincs beleszólásod, stimcsi,
a bíróság nekem ítélte, és eladtuk a kertedet,
gyermektartás és lakás járt érte. Így jól vagyunk.

Költözködünk. Utolsó ajándék egy WC-kefe!
Tudod! Azzal kezdődött nagybetűs szerelmünk,
hogy szilveszterkor eldugult a csésze.

Írj novellát, hogy s mint végződött,
legyen az a címe: Albérleti történet.

A két gyermekes, elvált asszony
hogy' kerül a háziúr ágyába –
s ráadásul utána a lakbért sem kérted.

Már házasok voltunk, s a gázt se, a víz-villanyt se
fizettem.

Nyögd magad! Te voltál a többségi tulajdonos.

Ne panaszkodj. Jó az Isten,
mindenkinek pénzt ad,
pateroljuk örökséged,
a házból, meglásd, magad is továbbállsz.

Ekkora szamarat!

Elhordja a hegyet, ingyen,
s az elmebeteg is ő marad.
Jó érv a bíróság előtt, az ügyvédnőm elintézte.
Hogy neked kijutott. Istenuccse, van ilyen.
A szegény embert az ág is húzza.
ANYÁM, látod, elmeséltem,
ezer láncsal tartozom Hozzád,
jáárnék én szívesen újra
szűzfehér pulóvereidben,
szegénységből születtem,
s az maradtam végig.
APÁM se, TE sem védsz meg
már, hamistudatból példás
nyomor! – elbírtam viselni.
S ha ez vers, hát akkor így Nektek címzem,
s a nagy Ismeretlenségnek!
ANYÁM! Megbocsátasz nekik?

BÚ-TÁMASZTÓ

I.

Tudsz-e szárnyalni a jeges űrben, hó-angyal!

Vagy karod kitárva, lábbal kalimpálva

tusakodsz életre-halálra Isten-termő fával?

Gúzsban a lélek, hosszan kifeszül a múlt,

de vissza nincs mód, csak kimondhatatlanul.

Ennyi! Halott arcodból kegyetlen nézed

ez égi-földi háborúból visszamaradt tájat.

Újat mondani nem tudok.

Visszaadtad

dermedt lelked a mennyei magasságnak.

Élek. Félttem. Nem kívántam halálod.

II.

Hó-angyal, de hát a gunyhód, -

nagy havazásból építetted,

kályha nélkül is elolvadt!

Miket hagytál az utókorra?

Apádat-anyádat gyászra?

Faluszélre erdőcsendet

mérték szerinti halálra?

Jégeknyhódat építetted.

Romboltad. S magad maradtál

az utolsó lakó. Lelked

elszállt, utánad küldöm a ---

verset, hogy minden probléma

ellenére megsajnáltalak.

Szeretni nem szerettelek.

Hhiszen ütöttél ököllel,rúgtál bakancssal,

fenyegettél snitzlerrel.

De hogy felakaszd magad? Akkor már régen,

a békülő kézszerítés után, bizony,

bizony! Megbocsátottam.

Halálhíred hallatára megrendültem,
s írom ezt a vigasztalan verset,
engeszteléseképpen.

OLDHATATLAN ÁMEN

Egy halott ütésével élek tovább.

Az izomreflex megkövült

s Ő agyonúzta önmagát.

A félelem az arcomon,

a visszamaradt rángás, -

hogyan bosszút állj,

sose volt szándékom.,

hát miért öngyilkos voltam!

Ütni, halni jogtalan! –

a szívmegállt zöld gyümölcs

megtermi anyád könnyeit;

nehéz az ég neki,

kemény a föld neki,

minden nyár örökre magtalan

- csak az üres űr
- csak a fenékes gödörmély

telthangú harangcsöndje,
a tébolygócos magzatzsinór
most már feloldhatatlan,
hisz anyád kétszeresen árva
két gyermeke hitére
a talajt kétszer bezárta.
A létnyitó kapu rozsdamarta kulcsa
a boldogság ígéretét
százszorosan csukta.
Megverte az Isten
ezer-átkos szemmel,
mihaszna a szórend:
Isten! Dicsőség! Ámen!

JÖSSZ TE MÉG AZ ÉN UTCÁMBA!

Nyert? Nem nyert? De nyelt sokat.

A szerencse pártos.

A győztesek táborát gyarapítaná inkább,
ne játsszon itt apátiásdit.

Dolgozni nem tud, apának nem jó,
sokat van maga a gyerek.

Aztán ha újra kivetnék a kártyát,
újra megkóstolná ugyanezt a kását.

Kulcs a kézben. –Indul valahová?

Keresse meg sürgősen a lakhatását.

Úgy néz ki, mint egy csöves.

Mint akit a hajléktalanról eresztettek,

fene a jó dolgát, emelje kalapját,

ja, hogy soha nem is volt,

néha az apjáét hordta, azt' kinevették.

Aztán az apját tisztelték, szerették,
mint magát, a piros kukoricát.
Nyúltáphoz nyúlkalap,
na szedje össze szőrméje elhullott szálait.
Usgyí, pajtás, usgyí hamar, spuri tovább,
nem látja, elállja a Napot,
én a maga lelkiismerete vagyok,
ami magának nem jutott, erővel kimondom,
lépjen három fokot a létrán,
de ne ugassa el magát,
emelje a pracliját, annak kinek valaha
csak eszébe jutott, hogy tiszteltesse,
na, nem magát, az elődeit,
mert maga a pénzét se érdemli,
annyira hebehurgya, gyáva.
Na, visszahall! visszlát! - Ismertem
a nagyanyját, mondta talán, hogy maga

a legkedvesebb kisunokája?

Azt mi jutott? Földön futott pár kört.

Olvasott ő jól és sokat, ugye, azt is

megjósolta, mint a fiának is mondta:

„Na, veled is jól megjárattják a kálváriát” –

vagyis nem más az élet, pokol!

Én meg a főbélő vagyok.

2010. XII. 26.

JÓLÉT-LÉLEK

Állam bácsi a legnagyobb jógi.

Keresztbe vetett lábai közt

felgyülemli a csöndet,

fejtető-rét alatt számsorok

röfögnek dagonyázva,

míg a bozót-kutyák

kergetik az értelem-őzek

gyötört lelkiismeretű csekkjeit.

Agyarnak lenni,

ma – vadkankorban.

S a vadászok kérdőívet

töltögettetnek.

Sosem-volt Rózsák (segélyek:

kit tesz a Végzet!) kerülnek

puskájuk csöve elé?

Szerelem? – szép.

Meg lehet belőle élni?

Ráfizetéses minden ügylete!

Üzletembernek rossz.

Elmebeteg, csöves?

Furcsa! – híresztelje el

a gyerekek között,

az anyanyelv gyönyörű,

de a költészeti igénye alapján

(számítson rá!) –

ez az éve is nyereség nélküli lesz.

Utolsó mentsvára a NYUFIG,

addig-ameddig - vissza nem veszik.

Kötött a metrum, zordulnak a részletek.

Jótéti tett az Államtól

az elátkozott költő,

ezen Edgar Allen Poe

a maga korában nem nevetett.

De magán mindenki egyfolytában.

He-he-he!

Hem-hem-hem!

Hö-höm!

HITBÉLI SZÁMVETÉS

I.

Katolikus vagyok,

tehát a helytartó egyház tagja,

az, ki mégis elvesztette nagyszülői házát.

És ki asztaltól, ágytól különválík,

vagy méltatlanul házasodik: szörnyeteg (erkölcsi értelemben).

Hisz ki hitét nem védte – parázna!

Rablóknak engedte át az oltárt:

a Lélek átlényegülését,

s eltékozolta álmai netovább-ját: az eszményt.

A férfi szerzett púpjából fényesen megélnek,

s sok mismás után, ha már megunták,

odább állnak, magukkal víve a zsákmányt.

Holott az élet teljességet akar.

Cserébe nem nyomort, de bátorságos, kölcsönös haszont.

Bizalmat! – megnyilatkozót

(a láthatatlan láthatatlan' épít vagy roncsol),
és bizton ítéltető jót (az igazság formákban újul).

Mert a hitnek érve és mértéke,

ha az életmód romokból újból épül
(a munka méltósága kiteljesül).

A moralizálhatatlan egzisztencia
megcsúfolja a szentségeket –

mint Vér és Bor és Tűz és Kenyér!

Az üdv s kegyelem magamaguknak

Istent szublimálnak.

II.

Ne a megnyomorítót, mindig a védtelent,
ki reszketni is fél, panasza elszorul,

éltébe-holtába hamis jog nyomul, és szétfeszíti
a megszokottat – rendből káosz! -,
míg csikorgó imamalmok darálnak
lisztet, ideget, túlélni-vágyat...
Őrült örömek öröltjei,
szenvedélyük füstje Sárkányt ereget,
ám a gyász nem múl', a hamut felszedi a szél,
s a Mindenség Fiát szófordulat idézi ismét:
Istenem, csak még ezt az egyet...!
Lettem a múltnak bírhatója,
viseltes emlékezetű, konok,
felejténém a sok sziluettelen gazságot,
s nem fejtem fel (nem is nagyon értem)
az igazságszolgáltatás gépezete földi,
de ott fenn a magasban a Szellem
égitest-vigasz megannyi lénye lényege,
felsejletlenül is tündököl.

III.

Nem lepődnék meg egyáltalán
(nem cselekszem meg a bűnbánat aktusát),
ha kitagadna az egyház,
mert ki kárvallott ugyan,
az nem elég tudatos hívő
(tehát hitetlenség áldozata),
bűnnel hasonult.

Azaz patológikus, az egyházközség átka,
sok benne az elvakult érzelem
és elvadult a eszmevilága.

A liturgiát félálomban éli,
s az átváltás szentsége nem járja át tudatát,
a rosszat jóra cserélni mélyhitből,
s a jót a rosszból kilomboztatni.

Vétkes csönd súlyának mulasztása,

a lelkiismeret darázsfészekbe nyúl.

Beismerem azért mégis kínból:

szétcsúszott az arcom – már nem

könnyesedem könnyen, kiszikkadtam,

s tudom, az Isten ezzel büntet,

hogyan nincs igazi érzemény.

Csak az anyám képe állandó,

néz rám – mint régen –

hallgatagon és megbocsátón.

IV.

Három óriás halála nyomaszt,

Cirill atya után maradt mama holt teteme,

de ő legalább feloldoztatott.

Anyám esetében ez elmaradt,

morfiumozták, eszét-testét ette a rák,

engem elküldött boltba, tökfőzelékért,

mire hazaértem, nővéremékre leltem:

Bőgd ki magad, meghalt az anyád. úgy könnyebb!

Apámnál is elmaradt a kenet, pedig hosszan,

keserves szenvedéssel betegeskedett,

hosszan, s nővérem letekerte a kötést,

és megnézte a műtéti fejsebet.

V.

Vagyok vigasztalan árva,

ki a gyászt minden napra legyártja,

örömtelen apa, magába zártan.

Lezárult egy-két nemzedék.

Jöhetnek a gyötrött örömök.

Itt vannak bennem a temetők.

Halottak napja. Mécsesezek.

Nehezen pótolta lakásban élelem a kietlent.

Itt a régi fejfátok.

Az újan állított antik kereszt

vigyázza örök álmotok a sírkertben. És bukszusbokor.

Én meg, mint Hold bátyó, gyakran virrasztok.

Élve halódom a teleholtak után.

Mi vagyok hát? Én se értem.

Üdvözlégy, Fájdalmas Olvasó! Ámen.

BESZÉDROSTOK – ÍZESÜL

Magyarország társadalmi rendje: köztársaság.

Magyarország berendezkedettsége: fenyegettettség.

Naponta járnak a bérlakás ablaka előtt,
és beszédfoszlányok pókfonalaznak össze.

Hogy aszongya: „ez nem húzza le a wc-t”,
„ez már lakásfoglalás”, „ekkora gecit még nem
hordott a föld a hátán”, „ez nem tudja megkülönböztetni
a parancsot a narancstól”, „van olyan intézet, ahol
az asszisztens kezeli az elektrosokkot”...

Szavak árnya a falakon. Erika szerint képzelődöm.

A függöny eltakar mindent. A fényt is.

A magányt nem.

Tartalom

HIT, VESZÉLYEK KÖZEPETTE.....	2
MÁRIANOSZTRA(-MARIAZELL)	3
II.....	3
III.....	4
IV.....	4
V.....	5
VI.....	6
VII.....	7
POKOLÉLMÉNY	8
APÁM HALÁLOS ÁGYON.....	10
PERVERZ CSALÁDRAJZ.....	11
FELVÁLLALT NAP	15
A VŐLEGÉNY	18
LEGÉNYTOLLASODÁS	20
IDEGKIMERÜLÉS.....	24
ISTEN NEM VER BOTTAL!	25
A KÖLTŐ A KÖLTŐNEK NAGYKABÁTJA	26
VERÉS UTÁN. CSAK MAGAM	29
ANYÁM MEGMONDJA AZ IGAZÁT	31

SZIA, PAPÍRLAP!	33
JE NE SUIS PAS SEUL.....	35
ESZTERGOMI EGYEDÜL	37
EUNOCTIN	41
ELLEHESETLENÜLTEN.....	42
JÚLIUS 29. CSÜTÖRTÖK	43
KATATÓNIA.....	44
ALADDIN MESÉTLÉN SZERENCSEJE	47
ESKÜVŐ-VŐFÉLY-VERŐFIÚ: KINCSEIM	49
UNICUM	51
TETŐ ALATT – VÉDETTSÉGBEN?	52
MEGTÖRETTETÉSEM	55
VAJON KI?.....	57
SZARVAS-ERŐ (parafázis)	59
ANYÁM, MEGBOCSÁTASZ NÉKIK?	62
BÚ-TÁMASZTÓ	70
OLDHATATLAN ÁMEN	73
JÖSSZ TE MÉG AZ ÉN UTCÁMBA!.....	75
JÓLÉT-LÉLEK.....	78
HITBÉLI SZÁMVETÉS.....	81
I.....	81

II.	82
III.	84
IV.	85
V.	86
BESZÉDROSTOK – ÍZESÜL	88